

Kazus – oskarżony Zenon Boruta

Opis istotnych zagadnień.

W zakresie czynu z art. 286§1 k.k. Sąd Rejonowy dopuścił się dowolnej oceny zeznań pokrzywdzonej Mieczysławy Kanapy, gdyż bezpodstawnie uznał, że z treści tego dowodu wynika, że oskarżony nie miał zamiaru zwrotu pożyczonych pieniędzy w sytuacji gdy tego rodzaju wniosek Sądu w świetle zeznań pokrzywdzonej jest nieuprawniony i nie znajduje odzwierciedlenia w treści jej zeznań. Taki sposób oceny przedmiotowego dowodu stanowi obrazę art. 7 k.p.k. Ponadto Sąd naruszył także art. 410 k.p.k. gdyż pominął te depozycje pokrzywdzonej z których wynika, że na żadnym etapie nie wątpiła, iż Zenon Boruta zwróci jej pożyczone pieniądze. Powyższe uchybienia Sądu skutkowały dokonaniem przez Sąd meriti błędnych ustaleń faktycznych w zakresie tego, że oskarżony nie zamierzał zwrócić pożyczonych pieniędzy w sytuacji gdy tego rodzaju ustalenia nie mają oparcia w materiale dowodowym niniejszej sprawy.

W zakresie czynu z art. 286§1 k.k. skarżący powinien dostrzec także obrazę art. 415§1 k.p.k. gdyż Sąd Rejonowy zasądził na rzecz podstawie art. 46§1 k.k. obowiązek naprawienia szkody przez oskarżonego w sytuacji gdy o tym roszczeniu orzekł wcześniej Sąd cywilny w sprawie o sygn. akt C 3879/16 i które zostało prawomocnie zakończone.

Natomiast w zakresie czynu określonego w pkt 2 wyroku brak jest podstaw aby kwestionować dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne. Należy dostrzec obrazę prawa materialnego tj. art. 300§2 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie. Należy bowiem zauważyć, że opis przedmiotowego czynu nie jest kompletny. Z orzecznictwa Sądu najwyższego wynika, że art. 300§2 k.k. przewiduje liczne formy czynności sprawczych (usuwa, ukrywa, zbywa itd.) jako przedmiot znamion czynnościowych, czyli inaczej przedmiot bezpośredniego działania, wskazuje „mienie zajęte lub zagrożone zajęciem”. W konstrukcji strony

przedmiotowej przestępstwa z art. 300§2 k.k. zamieszczono szczególny warunek charakteryzujący składniki majątku, do których jest skierowana czynność wykonawcza sprawcy. Ma on kierować się nie do majątku sprawcy w ogólności, lecz do tych tylko jego składników, które są zajęte lub zagrożone zajęciem (wyrok SN z 15.05.2018r. IV K.K. 308/17 Lex nr 2556100).

Z treści opisu czynu przypisanego oskarżonemu nie wynika zaś, żeby antyczny kredens był zajęty lub zagrożony zajęciem a zatem z tego właśnie powodu uznać należy, że nie są zrealizowane wszystkie znamiona występku określonego w przedmiotowym przepisie tj. art. 300§2 k.k. Brak jest również podstaw aby kwestionować ustalenia faktyczne w zakresie czynu z pkt 3 wyroku dotyczące samego przebiegu zdarzenia jak również kwalifikację prawną z art. 244 k.k. skarżący powinien dostrzec, że w dacie dokonania tego czynu tj. 3.02.2017r. z uwagi na brzmienie art. 42§1kk brak było podstaw do orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Jest to możliwe dopiero od dnia 1 czerwca 2017 roku gdy dodany został §1a art. 42 k.k. przewidujący obowiązek orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w razie skazania za przestępstwo z art. 244 k.k. (§1a pkt 2). W takiej sytuacji Sad Rejonowy powinien zgodnie z art. 4§1 k.k. zastosować ustawę względniejsza dla sprawcy i w związku z tym brak było możliwości orzeczenia tego rodzaju środka na podstawie art. 42§1 k.k. Wskazane uchybienie Sądu stanowi obrazę art. 4§1 k.k. poprzez jego niezastosowanie i błędne zastosowanie art. 42§1a k.k. w sytuacji, gdy przepis ten nie obowiązywał w dacie popełnienia przez oskarżonego czynu.

W zakresie omawianego czynu Sądu Rejonowy błędnie natomiast ustalił na etapie orzekania o karze, że oskarżony był skazany na karę pozbawienia wolności i w związku z tym bezpodstawnie odwołał się do treści art. 89§1 k.k. i zastosował ten przepis, co skutkowało orzeczeniem kary rażąco niewspółmiernie surowej bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

W związku z treścią tych zarzutów należało wnosić o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów określonych w pkt 1 i 2 wyroku oraz zmianę wyroku w zakresie czynu z pkt 3 poprzez uchylenie opartego o treść art. 42§1a k.k. orzeczenia o środku karnym i orzeczenie za ten czyn kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.